

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 -ISSN-L 2734 - 6889

POEZII PENTRU SFINTELE SĂRBĂTORI DE PAȘTE

Mircea Dorin ISTRATE¹

VINE-O VREME

Vine-o vreme, zice înțelepciunea populară și-atunci când ea-i venită, privește-te-n oglinda timpului ca să vezi urmele trecerii ei de neoprit peste întreaga ta ființă. Și-ai să vezi cum, încetul cu încetul, chipul tău se va asemăna tot mai mult cu cel al tatălui ori cu bunicul tău în anii lor din urmă, semn că șirul anilor tăi se cam apropie de clipa trecerii tale spre marea întâlnire cu ei, pentru a te alătura lor și a îngroșa rîndul neamului tău mutat din vremelnica și trecătoare viață pământească spre veșnicie. Acolo și numai acolo îți vei putea cunoaște cu adevărat bunii și străbunii tăi, mergând înapoi în timp până la „Adamul nostru cel dintr-u-nceput”.

Mai apoi privește-te în oglinda sufletului ca să-ți vezi faptele pe care le-ai făcut în trecătoarea-ți viață, bune și rele deopotrivă. Scade apoi din faptele tale cele bune toate câte-s rele și vezi ce ți-a mai rămas. Dacă a rămas mult e bine, dacă a rămas puțin sau nimic e rău, pentru că vei avea multe de pățimit într-u iertarea păcatelor tale.

Dar oricum va fi, cât încă mai viețuiești în trecătoare clipă a veșniciei aici pe pământ, măcar din timp în timp, la ceas de mare sărbătoare creștinească, răscolește prin tainițele minții tale și caută-i pe toți cei dragi pe care i-ai avut cândva și care acum sunt veșnicii pe cărarea timpului. Cu gând curat și adevărat, aprinde-le un muc de lumânare și închină-te lor cerându-le smerită iertare pentru a fi scăpat, măcar și-atât, de câte poate le-ai greșit cândva. Așa, împăcat cu ei, cei care din totdeauna au fost mereu îngăduitori și iertători, veți fi împreună la praznicul măritei sărbători a Sfințelor Paști care se apropie, precum și la slujba pe care vrednicul preot o va ține în sfânta noapte a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos. Atunci, cu ei în tainița unui gând smerit, vei spune din adâncul inimii tale un „Iartă-i Doamne, și pe mine dimpreună cu ei”, simțindu-i, pentru o clipă de adâncă trăire, aproape de tine, multumiți că nu i-ai uitat. Și nu-i semn de slăbiciune ori de rușine, dacă o lacrimă fierbinte și curată pornită din adâncul sufletului tău, va umezi, și numai pentru o clipă de veșnicie, tremurata-ți pleoapă. Așa le vei plăti cu banul sufletului tău nemăsurata lor trudă, încredere și speranță pe care ei au pus-o zi de zi, în scurtimea vieții lor în tine, nădăjduind că vei fi bun, drept și omenos și că vei cinsti cum se cuvine neamul din care tu și toți urcătorii și scoborătorii tăi vă trageți.

Așa că, tu, mărunțul lumi acesteia rea și mincinoasă, leapădă-te de toate celea și, înainte de toate, cere iertare și iartă-i tu pe toți cei dragi, ca și pe toți dușmanii tăi de ieri și de azi, ca marea sărbătoare să te găsească curat și cu sufletul deschis. Iar Tu, Iertătorul și Îndurătorul nostru al

¹ Mircea Dorin ISTRATE, Tîrgu Mureș, Săptămîna Mare, 2023. Aprut și în *Bumerang*

tuturor, ne mai dă Doamne răgaz o bucată de vreme, că poate așa ne vom mai îmbuna și curăți sufletul de toate câte lumea aceasta în care trăim ni le dă și ni le cere în fiecare zi.

Îngenunchind, /Smeritul gând /spre cer urcând
La Domnul Sfânt pe largi cărări,/ Ar vrea iertări și împăcări.

ÎN JERTFITORUL MEU ARDEAL SUB PATRAFIR DE STELE

În timp tot rânduit-am biserici în Ardeal,
Să privegheze lumea din vârful unui deal,
Și de acolo Doamne, în preaspășită rugă
Iertări cerut-am încă, neazuri nu ne-ajungă.

Mereu cu gând la Tine, în timpuri grele-a stat
Sub umbra Ta norodul să-mi fie căștigat,
Că Tu ne-ai fost nădejdea, c-om trece astă lume
Feriți de rău și poate, trăi-vom vremi mai bune.

La vechile-ți altare mereu s-au închinat,
Strămoși, moșii noștri și eu cu al meu leat,
Și-așa vor face încă urmașii mei de-acuma,
C-așa de prunci ne-nvață învrednicita, muma.

La sfânta liturghie, cucernicii părinți
Cu drag mereu ne-ndeamnă să îi urmăm pe sfinți,
Ca ei să fim de vrednici în viața ce-o trăim
De vrem ca-n cele raiuri, acol' să veșnicim.

Păcătuim în viață, că cel păcat ne-mbie
Ca să-i gustăm plăcerea din lumea lui dulce,
Uitând că doar iertarea și veșnica iubire
Ne sunt de-ajuns ca viața, ne treacă-n fericire.

*

De-aveți în al vost suflet biserica din deal
Și încă jertfitorii cinstului Ardeal,
Nimic în astă lume n-o să vă fie greu
C-aveți de partea voastră pe Domnul , tot mereu.

Din huma cea cu moșii luați mereu putere,
S-aveți, când greu vă este, îndestulată vrere,
Să-mi țineți veșnicită biserica din deal,
Cu voi pe lângă dânsa, în bunul meu Ardeal.

Din lacrima durerii vă faceți bucurie,
Iar urgisita vreme istorie vă fie,
Să știe și nepoții pe-aicea cum a fost,
Când țara și cu Domnul avutu-mi-au un rost.

**

Sub patrafir de stele, biserica din deal
Veghează pace-mi fie aicea în Ardeal,

Că la sfârșitul lumii, aici va fi să-mi fie
Grădina Maicii noastre, cucernica Maria.

SE PRĂZNUIEȘTE PAȘTELE CEL SFÂNT IN RUGĂ DE IERTARE

Motto:

*În biserica gătită ca-nt-o zi de sărbătoare,
Din cădelnița-argintată, fumul smirnei dintr-un jar,
Cerne sfintele icoane și c-o dulce sărutare
Se-așează pe obraji zugrăviți de-un iconar.*

Mai peste tot la mine, pe coama unui deal,
Să fie mai aproape de raiul din ceresc,
S-au rânduit în vreme pe-ntinsul meu Ardeal
Biserici purtătoare de har dumnezeiesc.

Cărarea înierbată, din vale îmi aduce
Suflarea păcătoasă a unui cuib de sat,
Ce-n rugă temătoare sărută sfânta cruce
Și vechile icoane cu chip străluminat.

Apoi, bătrânul preot, cu vorba lui cea blândă
Înalță rugă la Domnul, să fie de iertare
La multele păcate, ce stau să se întindă
Ca umbra cea lungită, la vreme de-nserare.

Ei încă, păcătoșii, jura-vor ascultare
Poruncilor știute din vremuri de demult,
Numai le deie Domnul, de vrea, a Lui iertare
Și-or fi creștini cum fost-au, atunci, la început.

C-așa e rânduiala la noi, din străvechime,
Să ne spălăm păcate în rugă de iertare,
Să fim sub umbra crucii, cu gândul la Treime
Și-atunci cu siguranță, primi-vom îndurare.

*

Că doar așa pe toate, în fumul de tămâie
Și-n ruga tăinuită din țandără de gând,
Spre cerurile 'nalte, încet smert se suie
A sufletului slavă, din locul ăsta sfânt.

Și-a noastre fapte bune vor ține-n vrednicie
Biserica și neamul mereu n-același loc,
Vor umple de iubire clipita de vecie
Ce viața ne-o va ține, sub umbră de noroc.

IISUS, 'NĂLȚAT LA CERURI

Pornit-a veste mare din glasuri de femei,
Purtat în patru vânturi, s-ajungă la acei

Ce fostu-i-au apostoli, la gloată și-mpărat,
Că Răstignitul Lumii, din moarte s-a sculat.

S-a-nfioarat atuncea tot omul păcătos,
Creștinul cel smerelnic, că n-a fost mincinos
Cuvântul Său pe cruce, că-i Fiu de Dumnezeu
Venit ca să ridice păcatul lumii, greu.

Minunile făcute au fost de-adevărate,
Menite-a Lui putere de-apururi să ne-arate,
Că El învie morții și dă la orbi lumină,
Și înmulțește pâinea creștinului la cină.

Și-apoi, a Sale sfaturi, adevărate, drepte
Și pline de-nțeleșuri, au fost să ne deștepte,
Să ne-ndreptăm purtarea și ura s-o lăsăm
În schimbul la iubirea ce orișicui s-o dăm.

N-ați înțeleș că viața la toți ne este dată
S-o trecem în iubire frumoasă și curată,
Nu ură, nu tu vrajbă, nu sete de avere
Că ele întinează și izvorăsc durere.

El nu îmi vrut-a moartea niciunui păcătos,
Ci îndreparea, care-i , cu mult mai mult folos,
Că astfel el, dușmanul, prieten ți-l vei face
Și-n lungă veșnicire trăi-vom toți în pace.

Când judecata voastră ce-a strâmbă, mincinoasă,
L-a condamnat la moartea aceea grea, hidoasă,
El, coborâta-n iadul păcatului lumesc,
Ca de acol' să urce la Tatăl, în ceresc.

*

După atâta vreme, nici azi n-ați înțeleș
Că viața noastră încă, nu are nici un sens
Dacă trăim în ură, minciună și-n trădare,
Că pierde pe vecie a Raiului cărare.

**

El, Înălțat la ceruri, de-acolo ne veghează
Să îi urmăm povața, s-avem credința trează
Că doar cu cea iubire și binele făcut,
Ne-om înălța la ceruri, din păcătosul lut.

GÂNDUL LUI HRISTOS PE CRUCE

Stă Iisus pe Sfânta Cruce pironit în patru cuie
Și-n durerea lui carnală rugă către Domnul suie:
-Iertător să fii cu ceia ce aicea m-au adus
Depărtându-se de Mine, lași cum alți-n lume nu-s.

N-au avut în ei credință ca să vrei să îmi moară
Pentru Tine, pentru lume, pentru tot ce-i înconjoară,

Pentru neam, pentru dreptate, încă pentru cea iubire
Ce s-ompartă tuturor, ca pe-o sfântă dăruire.

De-asta crucea Mea e greuă, că în ea sunt adunate
Ale voastre cruci făcute din o mie de păcate,
Eu le-adun , le iau cu mine și le duc dinspre lumesc
Ca iertate toate fie de Părintele Ceresc.

Astăzi mor, ca să mă leapăd de ce-n Mine-i pământesc
Și să-nviu pentru vecie Nemurit Dumnezeiesc,
Să v-arăt, că dacă sfatul ce într-una vi l-am dat
Mi-l urmați îndeaproape, veți avea de câștigat,

Lumea-ntregă, veșnicia, raiul cu-ale sale toate,
Necuprinsa-mpărăție și-ncă multe nevisate,
Toate ale voastre fi-vor pentr-o boabă de credință
Ce-i mai tare decât moartea și v-aduce biruință.

Toți nemerniciții lumii, păcătoșii, fiecare
Care-mi stați la talpa crucii într-o rugă de iertare,
Mântuiți veți fi de-apururi dacă-n voi aveți voință
Să vă lepădați păcatul și-n cel loc puneți credință.

Cu nimicul ăsta mare veți schimba întreaga lume,
Va pieri pe veci păcatul și de-mi faceți fapte bune
Rai va fi pământul ăsta, iară voi, cei trecători,
Veți pleca spre judecată nimănui să-i fiți datori.

*

Asta zise-n gând Issusul, pironit de noi pe cruce
Și-n durerea-i fără margini, crede-n clipa ce s-o-apuce
Când aici, cum a mai fost-a, fi-va Raiul de-nceput,
Unde toți, cândva, odată, am trăit și-am încăput.

ÎN BOCETUL DURERII

În bocetul durerii, Măicuță Născătoare
Mi te topești ca sarea de lacrimi picurată,
Tot întrebându-ți soarta, de ce pe Tine oare
Căzut-a nenorocul să fii azi lăcrimată?

Că n-ai făcut la nimeni nici rău cu vre-o sudalmă,
Că te-ai jertfit născându-l pe Domnul Iertător,
Și-acum, de ce sortitul îți dă o greuă palmă
Că El, Hristosul nostru, la nimeni nu-i dator.

Bătutu-L-au în cuie pe-o cruce de osândă
Trădat de trădătorii la neam creștinesc,
Și inima-ți de mamă, smerită, caldă, blândă,
S-a înmuiat durerii rugându-l pe Ceresc

Să ți-l întoarcă-n viață din moartea nemiloasă
Pe El, Nepăcătosul, ce a luat cu sine

Păcatul omenirii, ca prin a morții coasă
S-ajungă sus, în ceruri, primind dumnezeire.

Tu mai rămâi Măicuță să ostenești prin lume,
Să-mparți cuvinte-leacuri la ceia necăjiți,
Să picuri cu iubire a Tale fapte bune
Iar când lăsa-vei lumea, slăvită fii de sfinți.

La Tine-nchinăciune și rugă de iertare
Cerșim noi îndulciții adesea la păcat,
Că trecătoarea viață, ne dă din câte are
alegem ce-i mai bine, din tot ce ni s-a dat.

HRISTOS A ÎNVIAT

Motto:

*Ați plâns destul, de-acum vă bucurați,
Că înc-odat de cer, ați fost iertați.*

Când Domnul l-a trimis pe Fiul Sfânt
Să fie Solul Său pe-acest pământ,
Voi, înfrățiți cu Iuda L-ați trădat,
Și pironit pe cruce L-ați lăsat.

De ce? Că a venit să vă arate,
C-acolo sus, în ceruri, după moarte,
Veți fi vecie lungă de vecii
Și-n bucurii de raiuri veți trăi
De-aici făcut-ați FAPTE LĂUDATE
Și fost-ați BUNI și IERTĂTORI în toate?

Minuni El v-arătat ca să vă-mbune
Să zilniciți mereu în fapte bune,
Ca prin IUBIREA CELUI DE APROAPE
Să fiți cu El în ceruri, după moarte.

Poveți v-a dat, așa ca nimeni altul,
Să nu trăiți în viață cu PĂCATUL,
Să spuneți ADEVĂRUL mai mereu,
Să-mi AJUTAȚI pe-acela ce-i la greu,
Să vă IUBIȚI dușmanu-ntotdeauna,
Al vostru gând să lepede MINCIUNA,
Și în CURAT în CINSTE și-n DREPTATE
Să vă trăiți viața, CĂ SE POATE!

Nu v-a plăcut cât toate vi le-a zis,
Nu l-ați crezut că El e cel trimis,
N-ați vrut trufia s-o lăsați din voi
Și lăcomia să vă lase goi.
A voștii ochi, să creadă nu au vrut
Minuni pe care El mi Le-a făcut.

Ați născocit că-i solul mincinos
Și ce v-a spus, întors-ați voi pe dos,
Și fără remușcări la cele toate
L-ați judecat și L-ați trimis la moarte
Să fie pironit pe-o cruce-n cuie
Și de acol' la ceruri să îmi suie.

El, l-a rugat pe Tatăl din Ceresc
Să ierte neamul nostru omenesc,
Că El chezaș s-o pune pentru toate
Păcatele ce-n lume-s adunate,
Ca voi cu toți, de-acuma înainte,
Iertați să-mi fiți, întinători de minte.

Apoi s-a scoborât în Iad să-nfrunte
Genunea cea cu suflete mărunte,
Iar de acol', pe moarte a călcat
Și-apoi la cer pe veci, s-a ridicat
Să-mi știe toți că El, A ÎNVIAT!

*

E zi de Paște, deci, vă bucurați
C-al nostru IERTĂTOR, pe cei iertați
I-așteaptă să se-ndrepte-n fapte bune,
Ca la sfârșit, când or lăsa cea lume,
Să-mi stea cu El la masă în ceresc,
Cât încă fi-va neamul omenesc.

ÎNSFINȚITUL LEMN AL CRUCII

Motto:

*Pe coastele cu pruni, din deal în deal
Să aibă veșnicia sfântul semn,
Biserici rânduie-am în Ardeal
Iar la răspântii, cruci din sfântu-ți lemn.*

In cuiburi de credință am semănat Ardealul
Punându-i veșnicia în crucile de lemn,
Cu ele miruit-am și văile și dealul
Să fac cărării Tale, cel luminat însemn.

Din învechite veacuri la ele păcătoșii
S-au închinat cu gândul că fi-vei îmbunat,
Și tot cerșind iertare la Tine cuvioșii
În lacrima durerii mereu mi s-au rugat.

Tu datu-le-ai putere să treacă de necazuri
Să guste bucuria scăpării din nevoi,
Surâsul să apară pe suptele obrazuri
Și geana de lumină în ochii triști și goi.

Umplut-ai cu iubire a inimii străfunduri
Când ne-ai legat pământul de raiul Tău din cer,

Și mâna ai întins-o pierdutului'n adâncuri
Ce se zbătea-n chemarea de iaduri ce te pier.

În candelă, Tu, pus-ai un licăr de iubire
Să-mi biruiască ura, să-ți fie sfântul semn,
Și aurit-ai Doamne icoane-n strălucire
Tu, veșnic răstignitul în carnea lor de lemn.

Acum, când urc cărarea spre cea bisericuță
Ce străjuiește veacul din vârful meu de deal,
Simt că acolo-i locul și sfânta biruință
Ce mi-a ținut credința, frumosului Ardeal.

ZI DE MARE SĂRBĂTOARE

E zi de sărbătoare și clopotul ne cheamă
Din suflete o rugă să dăm spre ceruri vamă,
Să fim cu toți de față la liturghia sfântă
Că inima de-atâte nenorociri ni-e frântă.

În Domnul ce-a nădejde s-o punem ne-ncetat
Și când greșim, iertare Să-i cerem la păcat,
Să ne-mbunăm voința și gândul pus în faptă,
Cărarea vieții fie curată, lungă, dreaptă.

Că El, ca nimeni altul a stat pe SFÂNTA CRUCE,
De noi bătut în cuie, și osândit s-apuce
Cel asfințit de soare acolo, chinuit,
Cu doi tâlhari alături să-mi fie umilit.

De-acolo, El, pe Tatăl, în lacrimi l-a rugat
Ca neamul nost' nemernic, în veci fie iertat,
Ca să putem spre ceruri cel suflet să-l urcăm
Și-acol' la sfinte raiuri cerescului să-l dăm.

Apoi, în miez de noapte, în iad a coborât
Să calce moartea hâdă, să-i pună mâna-n gât
Și de acol', la ziuă, să iasă re-nviat,
Ca mai apoi la ceruri să plece, înălțat.

Așa că-n astă ziuă, când moartea a călcat
Putem acum a spune: HRISTOS A ÎNVIAT!
Și-n gând, din al nost' suflet o rugă să-nălțăm
Că ne-a iertat atuncea și-a vrut să ne-mpăcăm.

*

De Ziua Învierii, CREȘTINI VĂ BUCURAȚI!
Și-un gând curat la Domnul în rugă mi-l urcați
Și în adânc de suflet cercați să fiți mai buni,
C-a voastre fapte toate să merite cununi.

TOT LĂUDÂNDU-TE

Icoană laudată,
Preapură și curată,
Din suflet de altare
Ți-aducem închinare,
Plângându-ne,
Rugându-te,
Smerindu-ne,
'Nălțându-te,
Și laudându-te,
Tu Maică Născătoare
A toate iertătoare.

Din cerul Tău îngăduie,
Ca haru-ți să ne mântuie,
Că te-om slăvi
Și te-om mări,
Și te-om iubi
Cât vom trăi.

FALȘI ÎNCHINĂTORI

Te-am căutat cu gându-mi prin cerul înstelat
Când la a Ta icoană sfios m-am închinat,
Când pentru-ai mei și mine cerut-am sănătate
Și pace, fericire să faci, le fie-n toate.

Tu, Doamne, Iertătorul, nu da la toți pomeni
De nu-ți suntem supusă armată de oșteni,
Nu farisei smerelnici cu vorbe mincinoase,
Cu gândul la păcate și firi alunecoase.

Lor dă-le cât pot duce necaz și suferință
Să vadă de la sine, că doar cea pocăință
Va merita iertarea la cele câte-s toate
În tine, om nevolnic, de-o viață adunate.

Așa că la icoană să vii cu gând curat,
Să vrei să mi te lepezi de dulcele păcat
Și-n locul lui de-acuma n-atale toate fapte
Iubire cât cuprinde să pui, până la moarte.

Așa doar Iertătorul ți-ascultă a ta rugă,
Îți cântărește fapta și-n așteptarea lungă
Adânc El chibzuieste de bine-i merita
Iertat să fii în parte, de toată vina ta.

*

Bisericile-s pline de falși închinători
Ce n-au în ei smeritul și ce de-atâtea ori
Tot Ți-au promis, în vorbe, că de le dai iertare
De mâine a lor viață va merge spre-ndreptare.

Așa zic mulți și-acuma în față la icoane,
Apoi, ca-n a lor viață, toți mint Mărite Doamne,
Creștini sunt în biserici, apoi de-acol' de iasă
Îmi uită ce promis-au și nici că le mai pasă.

DĂM VESTE

De când făcut-ai încă minuni dumnezeiești
Cutreierând prin lume de Tine toți să știe,
Ne-ai întărit credința, că cel promis Tu ești
Și Iertătorul fi-vei, de-atunci până-n vecie.

Nicicând a noastre lacrimi n-au vrut să se usuce
Și-amarnica trădare n-am vrut ca s-o uităm,
Când pironit în cuie pe Însfințita Cruce
Crezut-am că te pierdem și morții noi te dăm.

Cu Tine, sus pe cruce, păcate de-altădată
De noi nemerniciții făcute-n șir de vieți,
Luatu-le-ai să-ți fie durere încarnată
Ca să le simți pe toate și toate să le ierți.

Te-ai dus apoi în moarte ca orice muritor
În lacrimii șiroite a Maicii Născătoare,
Lăsându-ți ca să-ți moară ce-avut-ai muritor
Și-ai re-nviat ființă pe veci nemuritoare.

Ne-am bucurat Mărite și-atuncea am știut
Că Tu ne ești de-apururi al nostru Împărat,
De-aceea-n an dăm veste ființelor din lut,
Că Iertătorul nostru HRISTOS, A ÎNVIAT!

JERTFITUL MIEL

Tu, BIETUL MIEL, ales ai fost de soarte
Să speli al nostru suflet de păcate,
Prin jefă ta, prea crud și nepătat,
Pe Domnul cel din cer, l-ai îmbunat.

Ne iartă dar, că noi n-am fost în stare
Să punem bunătate-n fiecare,
Și-n fapte bune viața s-onodăm
Ca pe a ta, mieluțe, s-o salvăm.

Voința noastră-i slabă și-ntinată
De dulcele păcat, ce viața toată
Ne-mbie să-l gustăm, ca să ne prindă
În vraja lui, și-n noi să se întindă.

*

Când carnea ta dulce o gustăm

Ar trebui un MULȚUMESC să-ți dăm,
Că tu, în locul nostru jertfitul spre ceresc
Adus-ai pentru viața-ți, iertare-n omenesc.

Noi suntem prea nevrednici de-a ta jertfelnicie
Și nu suntem în stare de-un pic de omenie,
O rugă de iertare în taină să-nălțăm
Când așezați la masă, din tine îmbucăm.

CERESUL FIE-N SUFLETELE VOASTRE

De la Adam încoace, acum ca și-altădată
Îl tot cătați pe Domnul prin cerurile-nalte,
Cu ochii și cu gândul, în rugi înlăcrimate
De-acolo vreți vă vină iertarea așteptată.

Și tot acolo credeți că-i raiul veșniciei
Și tronul judecați la toate ce-ați făcut,
Răsplata celor fapte ce Domnul le-a trecut
În cartea vieții voastre, că El de toate știe.

Și-apoi, de-acol' în viață, cu frică așteptați
Nenorociri să vină la multele păcate,
Pe care le făcut-ați în gândul vost' și-n fapte,
Când ați uitat pe Domnul în viață să-l urmați.

*

Eu cred că-n gândul vostru-i greșită judecată
Când credeți că în ceruri sunt cele aste toate,
Sortitul vieții voastre din naștere la moarte,
Cu clipa ce-a din urmă, când viața vi se gată.

CERESUL Sfânt cu Domnul AtoateIertătorul
În SUFLETELE VOASTRE ar trebui să fie,
Și-atunci trăi-veți viața și-apoi, lunga vecie
Sub ocrotirea umbrei, AtoateVeghetorul.

Cu ceru-n al vost suflet sunteți în raiul care
E-n sufletul și-n fapta ce-o faceți orișicând,
Îmbucurat de toate va fi al vostru gând
C-aveți aici comoară, ce-n lume nimeni n-are.

HRISTOS A INVIAT!
SĂRBĂTORI LUMINATE CU LINIȘTE ȘI PACE!